

Κ ΑΘΕ ημέρα, ή φίλες μου από τη Νέα Ύδρα μου γράφουν ένα σωρό γράμματα γιά να μου ειπουν ότι ζηλεύουν την τύχη μου και την παράξενη θεωρία μου... "Όλες τους με θεωρούν εύνησιμην. Μά είναι άραγε; "Όσες φορές αναρωτιέμαι αν είναι αλήθεια ότι είμαι μία ζήλοζήλευτη γυναίκα, νοιώθω να σφίγγεται ή καρδιά μου από μία ανεξήγητη στενοχώρια... Τι έχω λοιπόν; Γιατί δεν μπορώ να χαρώ τη μεγάλη μου επιτυχία στο Χόλλυγουντ;

Κάθλην Μπούουκ, ή γυναίκα-πάνθηρ.

Πολλοί έδω ήρώ με λένε αφαντασιμένη. "Άλλοι πάλι με θεωρούν αινιγματική και προσπαθούν με κάθε τρόπο να μάθουν τα μυστικά μου. "Όσο γιά τις γυναίκες, θα έβλεπαν μ' εύχαριστοι την επιστροφή μου στη Νέα Ύδρα... Γιατί άραγε δημιουργώ γύρω μου αυτή την ατμόσφαιρα του φόβου; "Αν ήξεραν πόσο τραγική είναι ή ψυχή μου και πόση ανάγκη έχω από φίλια και συμπάθεια, θα μ' αγαπούσαν μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς τους. Δεν είμαι κακή. Δεν είμαι επικίνδυνη... Με φαντάζονται ότι είμαι τέτοια μ' όσους εγώ δεν κάνω τίποτα πού να δικαιολογή αυτή την επιφυλακτικότητα τους. "Αν δεν είχα μαζί μου τον άρραβωνιαστικό μου, τον αγαπημένο μου Τζάκ, θ' άπόπεινα ολοόαναχη και θα ήμουν ή πιο δραστηριότητα γυναίκα του κόσμου...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ-ΠΑΝΘΗΡ ! ! ! !

(Ένα βιογραφικό άρθρο της Κάθλην Μπούουκ, του νέου μεγάλου «αστέρος» της «Παραμούντι», πού έπαιξε το ρόλο της «γυναίκας-πάνθηρος» στο άριστοσκηματικό φίλμ «Η Νήσος του δόκτορος Μερρό»).

Οι άνδρες έχονται κοντά μου όχι από θαυμασμό ή από έρωτα, αλλά από περιέργεια. Με κοιτάζουν μ' ένα παράξενο βλέμμα σαν να μ' ήλπιαν μία γυναίκα όπως όλες ή άλλες. Παρασιούνται από τις φανταστικές διόδους πού κινολοφούν γύρω από το θώρακό μου. Δεν βλέπουν λοιπόν την αληθινή μου προσωπικότητα, αλλά έναν άλλο έαυτό μου πού πού τον δημιουργήσε ο κινηματογράφος. Μά ίσως, κατά βάθος, να μην έχουν άδικο...

Από την ημέρα πού ήρθα στο Χόλλυγουντ, άλλαξα την προσωπικότητά μου, όπως ένα φρέδι αλλάζει το δέρμα του. Η διαφήμιση έλειτα αποτέλειωσε αυτή την άλλαγή κ' έσβησε κάθε ίχνος του παλιού έαυτού μου. Δημιουργήθηκε μία καινούργια Κάθλην Μπούουκ, μία έπιφωρη γυναίκα πού της άρέσκουν οι άμαρτηροί έρωτες, ή τραγική περιπέτεια και οι σκοτεινοί και άνομολόγητοι σαδισμοί... "Αν όμως είναι αλήθεια, ότι τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής μας, πώς δεν μπορούν να ιδούν ότι δεν είμαι μία εγκληματική φύσις, αλλά μία γυναίκα με μία άπλη κ' άθώα ψυχή, πού βασανίζεται ακόμα από τους παλιούς κ' ανεξήγητους φόβους της;... Τι ελιώνεται να φοβάμαι εγώ περισσότερο εκείνος πού με φοβούνται!...

Μ' αϊτά πού σας λέω, μου φαίνεται ότι είμαι τόσο μιά κατηγορούμενη πού άπολογείται. Μ' αϊτά; Δεν έχω κάνει κανένα κακό. "Αν αυτοκτόνησε γιά μένα ο Τζών Μάκ Πήρσον, αυτό δεν σημαίνει ότι εγκληματίσται. "Αν ο Τσαρλς Ρόμερ αυτοσφάγη στα Γουάλ Στρήτ, επειδή είχε τρελλαθεί από τον έρωτά του γιά μένα, τι φταίω εγώ γι' αυτό; Πώς μπορώ να τους αγαπήσω, αφού έλάτρευα από τότε τον άρραβωνιαστικό μου; Γιατί έχω το άδικο εγώ;... "Ερχονται στιγμές πού συλλογίζομαι την περασμένη μου ζωή, και κλάω σαν ένα μικρό κορίτσι πού χάζηκε ξαπλωτά, τη νύχτα, μέσα σε μιά άγνωστη πόλη... "Α! Πώς τρέμει ή καρδιά μου από το φόβο!... Αυτό το φόβο τον έχω μέσα μου από τα παιδικά μου χρόνια. Είναι σαν μιά βαρειά σιτιά, σαν ένα πένθιμο κρέμα πού πέφτει άπάνω σε κάθε χαρά μου...

Μιά τελευταία φωτογραφία της Κάθλην Μπούουκ.

"Η μητέρα μου ήταν μιά πολύ παράξενη γυναίκα. Είχε χάσει, το ένα ύστερ' από τ' άλλο, όλα τ'

αγαπημένα της πρόσωπα. Θυμάμαι ότι φορούσε πάντα μαύρα κ' ότι είχε ένα γλοιώδ πρόσωπο με διακεκομμένα μάτια. "Η μόνη της παρηγοριά λοιπόν ήταν ο πνευματισμός. Ζούσε διαρκώς με τις άναμνήσεις εκείνων πού είχαν πεθάνει και κάθε τόσο καλούσε τα πνεύματά τους και προσπαθούσε να μάθει τη μυστική ζωή του ύπερέραν...

Αυτές ή πνευματιστικές συγκεντρώσεις στο παλιό και σκοτεινό διαμέρισμά μας στη Νέα Ύδρα, μ' έκαναν να τρέσω από το φόβο μου. "Η μητέρα μου προσκαλούσε διάφορα κείνιοιους και μαζί με τις φίλες της κλεινότανε ώρες ώλόκληρες στο μικρό δωμάτιο, πού το είχανε γιά σαλόνι. "Εγώ δεν τολμούσα να πατήσω το πόδι μου εκεί μέσα. "Άκουγα μόνο από το διάδρομο υπόκωφες φωνές, τα κλάμματα της μητέρας μου και βαθείς άναστεναγμούς πού άνηκούσαν πένθιμα μέσα στο σιωητικό κ' έρημο σπίτι μας... Τι χροιάζεται περισσότερο γιά να τριτοκρατηθώ ένα μικρό κορίτσι, όπως ήμουν τότε; Νόμιμα ότι τα πνεύματα πού καλούσε ή μητέρα μου έβυαν τη νύχτα μαζί μας και τριγύριζαν στο διάδρομο και μέσα στα δωμάτια, όταν κερμόμαστε. Πολλές φορές μ' έπιαναν

ερίφιλτες και ξυπνούσα με τρομαγμένες κραυγές σαν να μ' έπιαναν άόρατα χέρια μέσα στο σκοτάδι...

Αυτή ή ζωή κράτησε πολλά χρόνια. Μου φαινότανε ότι καθόμαστε σ' ένα σκοτεινό σπύτι. Κάθε ημέρα, όταν έβλεπα να νυχτώνη, έννοιωθα την καρδιά μου να σφίγγεται, γιατί ήξερα ότι θ' άκουγα πάλι, μέσα στα τραματικά όνειρά μου, να κλεινουν ή πόρτες, άξαφνα, με δύναμη, να σέρνονται βαρείες άλυσσιδες στη σκάλα και ν' άντηθούν άνατριχιαστικά βογγητά και κλάμματα στο σκοτεινό διάδρομο... Και τώρα ακόμη, όταν συλλογίζομαι αυτές τις νύχτες των παιδικών μου χρόνων, σ' έκεινο το παλιό διαμέρισμά μας, κοντά στο Χάρλεμ, νοιώθω το αίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες μου...

"Όσο θυώ κ' αν μεγάλωσα, όσο κ' αν μερωφόθηκα με τα μαθήματα του σχολείου και με τις δικές μου μελέτες, δεν μπόρεσα να ότι ζούσε μέσα σ' ένα κόσμο πού κατοικείται από άόρατα φαντάσματα. "Υπάσχει γύρω μας μιά άλλη ζωή πού δεν την βλέπουμε κ' είναι πράλλα να νοιώθω κανείς ότι μπορεί να ζήσει, ότι θέλει...

"Η τύχη μας είναι σ' άγνωστα χέρια πού κανονίζουν αυτά, όπως θέλουν, τη ζωή μας. Γι' αυτό είμαι τόσο προληπτική. Δεν πάθησα ποτέ το κατώφλι του στούντιο με το άριστέρο μου πόδι. Δεν κάνω τίποτα την Παρασκευή. Αυτή ή ημέρα είναι γιά μένα ή πιο πένθιμη και ή πιο μονότονη ημέρα της εβδομάδος. Το καλύτερο δώρο πού έλαβα από ένα θαυμαστή μου είναι ένα μικρό κομματάκι από το σκονιά ενός κρεμασμένου! Το έχω πάντα μέσα στη τσάντα μου, γιατί λένε ότι φέρνει τύχη...

Πολλές γυναίκες θα συλλογιστούν ωστόσο ότι δεν πρέπει να είμαι δυσχεστημένη, αφού στάθηκα τόσο τυχερή κ' έγινα από το πρώτο μου φίλμ ένας πασιγνωστος κινηματογραφικός αστέρας. Αυτό είναι αλήθεια. Μά δεν είναι άρκετό να σταθί κανείς τυχερός μιά φορά μόνο στη ζωή του... "Όταν φύγαμε από το εστοιχειωμένο σπίτι του Χάρλεμ, ήμουν δεκαπέντε χρόνων. "Εργαζόμουν τότε ως δακτυλογράφος σ' ένα έμπορικό γραφείο στο Μπρούκλιν. "Εκδόθηκα μόνο δεκαπέντε δολάρια την εβδομάδα, κ' όπως καταλαβαίνετε, ήμουν τόσο φτωχή!

Δέν είχα τρελλά όνειρα και δέν περίμενα κανένα πλούσιο γάμο, και γι' αυτό προσπαθούσα πάντα να καλύτερώω τη θέση μου και να βρω μια «καρριέρα» με μέλλον... "Άλλαξα λοιπόν διάφορα επαγγέλματα μέσα σε τρία χρόνια κι' άφου εργάστηκα διαδοχικώς ως πωλήτρια στα καταστήματα νεωτερισμών, ως «μαννεκέν» σε μεγάλους οίκους ραπτικής κι' ως μοντέλο σε μεγάλους φωτογράφους, βρήκα μια ημέρα μια θέση εμπέ μέλλον», όπως ήθελα.

"Ένας μεγάλος οδοντοίατρος της Νέας Ύδρας, ο μίστερ Ρόμερτ Σμιλ, με προσέλαβε ως βοηθό του...

Αυτή τη φορά αποφάσισα να άρρασιωθώ στο καινούργιο μου επάγγελμα και μέσα σε λίγον καιρό έκανα τόσες προόδους, ώστε ο μίστερ Σμιλ μου αύξησε το μισθό μου και δέν μου έκριψε ότι του ήμουν άπαραίτητη. Εύχαριστημένος επίσης ήταν κι' ο άγαπημένος μου Τζάκ. "Ο Τζάκ για μένα είνε ο καλύτερος φωτογράφος της Νέας Ύδρας. "Όλες ή καλύτερες δού θεάτορου ξέρουν πολύ καλά τό «Στούντο Μόρρισον»... "Η άριστιζες φωτογραφίες του δημοσιεύονται σ' όλα τα μεγάλα εικονογραφημένα περιοδικά. "Ο Τζάκ είνε ένας μεγάλος καλλιτέχνης! Γνωριστήκαμε στο «άτελιέ» ενός συναδέλφου του, όπου εργαζόμουν ως μοντέλο...

"Ο φίλος μου λοιπόν με παρακάλεσε να πεζάρω και γι' αυτόν, γιατί εκείνες τις ημέρες είχε μια μεγάλη παραγγελία για καλλιτεχνικές κάρτ-ποστάλ. "Όταν τελείωσε όμως τη δουλειά του, ήμασταν οι δύο έρωτευμένοι... "Αγάπησα τον Τζάκ, γιατί είνε ο μόνος άνθρωπος που με κατόχευε. Είχε ωστόσο μια ιδιοτροπία που δέν μου άρεσε: "Ήθελε να με κάνει κινηματογραφικό «άστέρα»! "Έθγαζε μεγάλες κι' υπέροχες φωτογραφίες μου και τις έστελνε στα γραφεία των κινηματογραφικών εταιρειών του Χόλλυγουντ. Ποτέ όμως δέν λάμβανω καμιά άπάντησι από τους σκηνοθέτας. "Εγώ γελούσα με την έπιμονή του κι' έξακολούθουσα να μη δίνω καμιά σημασία σ' αυτό τό τρελλό του όνειρο...

Μια ημέρα τέλος, μπήκε σάν τρελλός στο οδοντοίατρείο του μίστερ Σμιλ. Κρατούσε στο χέρι του μια έπιμερίδα κι' άρχισε να μου λέη με λαζανιασμένη φωνή ότι ή «Παραμούντ» έτοιμαζότανε για γυρίση τη «Νήσο του δόκτορος Μορρό», τό περίφημο μυθιστόρημα του Άγγλου συγγραφέως Ουέλς κι' ότι είχε προαηρήσει ένα διαγωνισμό, για να βρη τη γυναίκα που θα έπαιζε τόν ρόλο της Λότας, της γυναίκας-πάνθηρα, της πρωταγωνίστριας του έργου... Είχε λοιπόν την πεποίθησι ότι αυτή τη φορά θα με πρόσεχαν στο Χόλλυγουντ, γιατί ζητούσαν άρωχώς τόν τύπο μου... "Εγώ ωστόσο κι' αυτή τη φορά δέν έδωσα καμιά σημασία και τόν άφησα να κάνει ό,τι ήθελε...

"Ο Τζάκ ξαναστείλε στα γραφεία της «Παραμούντ» δώδεκα πόξες μου και περιέμενε με άγωνία τ' αποτελέσματα του διαγωνισμού. Φαντάζεστε τώρα την ετυγμία μας, όταν ύστερ' από δύο μήνες είδαμε ότι ή Κάθλιν Μπουρκ, είχε κερδίσει τό πρώτο βραβείο του διαγωνισμού, άνάμεσα σε 60.000 υπηρχόντες κι' ότι θα έπαιζε αυτή την γυναίκα-πάνθηρα στο καινούργιο φιλμ της «Παραμούντ»!...

Την άλλη μέρα λοιπόν άρραδωνιάστηκα με τόν Τζάκ, άποχαίρηντας με κάποια λύτη τόν μίστερ Σμιλ και τη Νέα Ύδρα κι' έφυγα για τό Χόλλυγουντ.

"Ο ρόλος της Λότας, της γυναίκας που είχε δημιουργήσε από ένα πάνθηρα ο διαβολικός δόκτωρ Μορρό, ήταν τόσο δύσκολος, ώστε πολλές φορές έχασα τό θάρρος μου. "Όταν όμως τελείωσε τό φιλμ και προσέβηθη στο Χόλλυγουντ, θεωρήθηκε ως μια από τις μεγαλειότερες κινηματογραφικές έπιτυχίες. "Όλοι οι «άστέρες» μιλούσαν για μένα. "Άρχισαν να με καλούν στις βίλλες τους και να με κυττάζουν με φόβο, σάν να ήμουν στ' άλήθεια μια γυναίκα-πάνθηρ!... "Ο Τζάν Μάκ Πήρσον ήταν ο πιο φανατικός από τους θαυμαστάς μου. Με είχε έρωτευθεί τόσο, ώστε όταν του είπα καθαρά ότι έλάτρευα τόν άρραδωνιαστικό μου, έφυγε άπογοητευμένος από τό Χόλλυγουντ και ύστερ' από λίγον καιρό αυτοκτόνησε στο Μάϊαμι από την άπελπισία του. "Ένας άλλος θαυμαστής μου, ο Τσαρλι Ρόμερτ, άπογοητευμένος κι' αυτός, άρχισε να παίζη άσυλλόγιστα στο Χρηματιστήριο κι' έχασε όλη του την περιουσία. Αυτές ή δυο περιπέτεες δημιούργησαν γύρω μου μια άτιμωφαρμα φόβου και κινδύνου. "Η πιο φανταστικές πάλι διαδόσεις έκαναν όλο τόν κόσμο να πιστεύη ότι είμαι μια «βαμπίρ», ένα παράξενο πλάσμα που κατάγεται από μυστηριώδη και τρομακτικά θηρία...

"Ο άρραδωνιαστικός μου όμως ξέρει πόσο είμαι άδωα και γι' αυτό ή μόνη τώρα έπιθυμία

του είνε να γυρίσω στη Νέα Ύδρα για να ζήνω με τούς γάμους μας».

ΚΑΘΗΝ ΜΠΟΥΡΚ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΜΥΘΟΙ, ΘΡΥΛΟΙ, ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

Ο ΦΟΥΡΝΟΣ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

(Του Άργρινου).

Μια φορά κι' έναν καιρό, φεύγοντας οι βλάχοι από τα χειμαδιά τους για να πάνε στην Κυρά-Βγένα (Πανατολιών "Όρος) να ξεκαλοκαυράσουν, παρατήσαν τη γρηά βάβω τους στο δρόμο, γιατί είχε πέσει άρρωστη τού θανάτου και δέν μπορούσε να περπατήση. "Η γρηά έμεινε τότε εκεί σε μια σπηλιά, κι' όποιον διαβάτη έβλεπε, τόν παρακαλούσε να της κόβη λίγα ξύλα για ν' ανάβη τη φωτιά της και να ζεσταίνεται.

"Η γρηά πέθανε ύστερα από χρόνια, ή σπηλιά της όμως στοιχειώσε. Γι' αυτό και τώρα, άμα περνάν οι βλάχοι με τα κονάκια τους κάθε Μάη κι' "Αη-Δημιήτη, άπ' τη σπηλιά που μοιάζει σάν φούρνος, άνάβουν εκεί μια μεγάλη φωτιά για να ζεσταθ ή φάντασμα της. Και πάντα, όποιος διαβαίνει νύχτα από ζει, σίχνει ένα ξύλο στο κροφόν της γρηάς, για να μην άπαντήση τόν λαϊκό της παρατέρα και τρομάξη.

ΤΟ ΣΙΤΑΡΙ ΠΩΓΙΝΕ ΧΩΜΑ

(Του Μεσολογγίου).

Μια φορά, στο χωριό Μοριστιάνο (δήμος Άλεντίας), ένας νοικοκύρης μοιράζε με τό σέμπρο του στο άλώνι τό στάρι. "Ο καιμένος ο νοικοκύρης όμως ήταν στραβός κι' ο κακός σέμπρος του βρήκε καιρό να τόν γελάση. Γέμισε λοιπόν ένα μολύ στάρι, τόκοθε με την κόφτρα και τ' άδειασε στο δικό του τό σωρό. "Υστερα γούριξε άνάποδα τό μολύ, έφριξε άπάνω όσο στάρι χωρούσε — κανονικό άάχτυλα — έδανε την κόφτρα του στραβού για να κόψη ό ίδιος και τούλεγε:

—Νά, κόψε μόνος σου για να μη λές πός σε γελώω. Μιά εγώ, μια εσύ.

"Ο καιμένος ο στραβός έκοθε κι' έλεγε κάθε φορά:

—"Ο Θεός κι' ή ψυχή σου. "Αν δέν βλέπω εγώ, άς βλέπει ο Μεγαλοδύναμος.

"Όστόσο, ο σωρός του σέμπρου ανέβαινε όλοένα θεόρατος, ενώ στου κακόμορου τού στραβού τη μεριά, μόλις ένα τόσο άά σωροδάκι σχηματιζόταν.

Μά ο Θεός ειδη στο τέλος την άδικία κι' έκαμε τό σωρό τού κακού σέμπρου χώμα.

Γι' αυτό, φαίνεται άδικία μέσα στο χωράφι έκείνο ένας όχτος από χώμα και στη μέση του μηγμένο ένα φτιάρι.

ΤΑ ΔΥΟ ΒΑΓΕΝΙΑ

"Εκεί πέρα στη Μεγάλη Χώρα, πίσω από την εκκλησία, στη ρίζα μιας σνιαζ, άμα χτυπάς με τό πόδι σου τό χώμα, ακούς έναν άχό, σάν να βγαίνει από κάτω άπ' τη γη.

Λένε λοιπόν πώς εκεί, μέσα στο χώμα βαθεία, είνε χωμένα δυο βαγένια: Τό ένα είνε γεμάτο φλωριά και τό άλλο φειδιά.

Κανένας όμως δέν κοιτάει να σκάψη για να βρη τά φλωριά, γιατί φοβάται μήπως πετύχει τά φειδιά.

ΝΑΕΙΩΤΙΚΕΣ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

"Ίδου τώρα μερικές από τις δεισιδαιμονίες που υπάρχουν ακόμα και σήμερα στον άπλοϊκό λαό της Νάξου:

—Την Παρασκευή καμιά γυναίκα δέν πρέπει να βάνη μπουγάδα, γιατί ζηματίζει τη μεγαλόχαρη Άγία Παρασκευή και τις ψυχές των αποθαμένων της.

—Είνε άμαρτία να στέκωνται τρεις άνθρωποι μαζί στην πόρτα τού σπιτιού, μέσα στο όποιο ύπάρχει νερός έτοιμος για ξόδι, γιατί εμπόδιζον τούς άγγέλους που περνοδιαβαίνουν εκείνη τη στιγμή.

—"Η ψυχή τού πεθαμένου γούριζε τρεις μέρες μέσα στο σπίτι. Γι' αυτό, στο χαροκαμένο σπίτι πρέπει να βάζουν τη νύχτα ένα σκοινέλι με νερό άπάνω στο τραπέζι, κι' ένα κερί άναμμένο, για να βλέπη ή ψυχή και να ηγαίνη να πίνη...

—"Η γυναίκες που άκολουθάνε τό λείψανο, δέν πρέπει να γούριζον πίσω τους, γιατί ή θ' άπομεινούν εκεί ξερες κι' άπόξερές, ή κάποιος συγγενής τους θα πεθάνη άπάνω στο χρόνο.

—"Η καλές κυράδες (νεράιδες) έχουν τό ένα πόδι τους βωδινό και τ' άλλο άθρωπινό. "Αν άπαντήσε καμιά άπ' αυτές τη νύχτα, πρέπει να πέσης κάτω μονομιάς και να φωνάξης τρεις φορές: «Κύριε έλέησον ή, ειδημή θα στραβώθης».

—Την παραμονή τ' "Αγ-Βασιλείου τό βράδυ, μιλούνε και τά βόδια, όποιος όμως τ' άκούσει, πεθαίνει πάνω στο χρόνο.

